kirjanduslikkude väljaannete (»Linda,« »Noor-Eesti« j. m.) jaoks; selle kõrval on ta loonud ka maastikumaale, kuid pole saavutanud sel alal eriti tähelepandavaid tagajärgi. Suuremad on P.-a teened läti kirjanduse ja kunsti tutvustajana tõlgete ja loengute kaudu. Ta on avaldanud rea kirjanduse- ja kunstiajaloolise sisuga artikleid »Loomingus« j. m. »Lindas« ja »Postimehes« on P. peale muu avaldanud ka algupäraseid novelle ja luuletusi.

A. V.

PUNG, Mihkel, õigusteadlane ja politiline tegelane, sünd. 7. X 1876 Viljandimaal Vana-Põltsamaa v. taluomaniku pojana, õppis Eesti Aleksandri linnakoolis Põltsamaal ja selle järel Tartus H. Treffner'i eragümnaasiumis; selle viimases klassis olles pidas kooliaktusel kõne »Meie nooresoo ideaalid«, mis ka trükis ilmus (Tartus, 1902). Õiendanud küpsuseksami eksternina, õppis P. aa. 1897—1900 ja 1901—02 Tartu ja 1900—01 Peterburi ülikoolis õigusteadust, uurides vabal ajal sotsiaalteadusi ja pidades üliõpilasena Tartus »Vanemuises« j. m. kõnesid sotsiaalseist ja üldhariduslikest küsimusist. Ülikooli lõpetamise järel oli ta lühikest aega »Teataja« toimetuse liikmeks Tallinnas ja asus siis seal advokaadina tegevusse. Peale eesti-vene bloki võitu Tallinna linnavalimistel (1904) valiti ta linnasekretäriks; ses ametis püsis ta 1905. a. algusest kuni novembrini, mil oli sunnitud põgenema Vene- ja paari kuu pärast välismaale revolutsioonilisest liikumisest osavõtmise pärast. 1906. a. lõpul sai ta Baltimaade kindralkubernerilt loa Venemaale, välja arvatud Balti kubermangud ja Narva linn, tagasi pöörduda ja teotses advokaadina Peterburis kuni a.-ni 1911, mil Baltimaile tuleku keeld P.-a suhtes kaotati. A.-st 1911 asub ta Tallinnas. Eesti Vabariigi loomisajajärgul oli ta vabariigi rahanduslikuks esindajaks Helsingis ja korraldas seal m. s. esimeste eesti paberrahade trükkimise. A. 1920 nimetati ta esimeseks Eesti Panga presidendiks, kuid lahkus peatselt selt kohalt ja asutas oma pangakontori, mida pidas kuni 1924. a.-ni. Siis advokaatide seisusse tagasi astunud, on ta end viimaseil aa. pühendanud peamiselt teoreetilisele õigusteadusele. Õigusteadlaste päevadel 1926. ja 1927. a. peetud referaades on ta rõhutanud Šveitsi tsiviilkoodeksi tarvituselevõtmise vajadust Eestis; teotseb praegu (1928) kaubandus-tööstuskoja juriskonsuldina. — Tulunduslikul alal on P. tegev olnud Tallinna vastastikuse krediitseltsi (praegu Krediitpanga), mille põhikirja ta välja töötas, ja Põhja vastastikuse krediitseltsi (Peterburis) asutamisel kui ka osa võtnud viimase tegevusest juhatuse liikmena. Aa. 1909—11 andis ta Peterburis välja ajakirja »Seadus ja Kohus«, mis ilmus »Peterburi Teataja« kaasandena.

Isikl. j. m. saadud andmed. *T.*

PUSKAR, Viktor, Vabadussõja tegelane, sünd. 25. IV 1889 Tartumaal, omandas koduse üldhariduse, astus vabatahtlikuna a. 1907 Vene sõjaväkke, lõpetas a. 1910 Vilno sõjakooli alamleitnandina ja jätkas ohvitserina teenistust Vene sõjaväes. Ilmasõjast võttis P. osa roodu- ja pataljoniülemana, tõustes suvel 1917 alampolkovnikuks. Dets. 1917 ilmus P. Eestisse ja määrati 2. eesti jalav. rügemendi ülema abiks. Aprillis 1918, mil Eesti väeosad saksa okupatsioonivõimude poolt laiali saadeti, teenistusest lahkunud, astus P. sama a. detsembris uuesti Eesti sõjaväkke, määrati 2. diviisi ajut. ülemaks ja ülendati hiljemini polkovnikuks (koloneliks). Kogu vabadussõja kestes juhtis P. 2. diviisi; tema juhatusel puhastati Lõuna-Eesti Nõukogude-Vene vägedest. Sügisel 1920 lahkus ta tegevast teenistusest. — P.-i sulest on ilmunud raamat »Къ высокому и свѣтлому знай вѣрный путь« (Tartu, 1925).

Vt.: J. Soots, Eesti Vabadussõda 1918—20 (1925); V. Mutt, Võru alt Jakobstadti (1927). *T.*

PUSTA, Kaarel Robert, diplomaat, sünd. 17. II 1883 Narvas raudtee-ametniku pojana, õppis Tallinna linnakoolis ja valmistus selle järel koduõpetaja kutsele. P. võttis osa põrandaalusest revolutsioonilisest tegevusest, m. s ka M. I. Kalinin'i (vt. Nikolai II) ringist, arreteeriti a. 1903, istus 6 kuud Tallinnas ja Peterburis vangis ja oli siis politsei valve all. 1904. a. välismaale põgenenud, elas P. esiti Saksamaal, siis Pariisis ja Bernis, edasi õppides ja ajalehele »Uudised« kaastööd tehes. 1906. a. pöördus P. kodumaale tagasi ja astus »Virulase« toimetusse. Kinnivõtmise kartusel siirdus ta paari a. pärast Peterburi, kus elatas end raamatupidaja ja korrespondendi ametiga. Aa. 1910—13 töötas P. »Päevalehe« toimetuses, kust lahkus ühes mitme teisega ühe konflikti tõttu lehe väljaandjatega, omandas siis Tallinnas trükikoja ja toimis samal ajal Tallinna Rahvahariduse seltsi peasekretärina. Aa. 1915—17 oli P. sõjaväeametnikuks, esiti Poola, siis Kaukaasia väerinnal. 1917. a. töötas ta toitlusinspektorina Eestimaa toitlusvalitsuses. 1918. a. alul määrati P. Eesti välisdelegatsiooni liikmeks, kes pidi välisriikidelt muretsema Eesti iseseisvuse tunnustuse. Ühes H. Piibu ja Ed. Virgoga (vt. neid) andis ta Eesti Ajutise Valitsuse ja Maapäeva märgukirja Eesti iseseisvuse kohta Inglise valitsusele ja ühes Ed. Virgoga Prantsuse ning Itaalia valitsusele. Peale selle käis P. Eesti *de facto* tunnustamist nõutamas ka Hispaania, Hollandi ja